

ge lidt mere overordnet på finansloven som sådan.

Finansloven er jo dels et vigtigt signal om, hvordan man søger fra regeringens og regeringspartierne og Folketingets flertals side at drive samfundsøkonomi med de mange elementer, som ligger i en finanslov, og dels giver den også et billede af, hvordan oppositionen vil søge at fremstille et alternativ. Og debatten i går gav et vældigt godt fingerpeg om, hvilke forskelle der er på, hvordan man vil gribe tingene an.

Finansloven er en vigtig brik i forhold til at fortælle, hvordan man kan påvirke udviklingen. Vi kan jo ikke her i Folketinget beslutte, at arbejdsløsheden skal være af den ene eller den anden størrelse; men vi kan træffe en række beslutninger i Folketinget, og vi kan indarbejde dem i finansloven, og derved kan vi på en række punkter påvirke udviklingen.

Da Socialdemokratiet sammen med Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti gik i regering i januar 1993, var det med det klare ønske at vende den udvikling, som var i gang i Danmark.

Den udvikling var ufatteligt negativ, og den havde stået på i årevis. Vi ønskede at vende udviklingen, så vi fik flere mennesker i arbejde i stedet for, som vi havde oplevet det syv år i træk, færre mennesker i arbejde. Vi ønskede at få afskaffet de mange tvangsauktioner, som desværre på det tidspunkt hørte til dagens orden. Vi ønskede at skabe nogle rammer for erhvervslivet, der gjorde, at vi ikke skulle se det samme antal konkurser, som også i begyndelsen af 1990'erne og slutningen af 1980'erne var dagens orden. Vi ønskede at føre en økonomisk politik, der var så stabil og fremadrettet, at vi kunne indfri løfterne om overskud i den offentlige økonomi i 1997-98.

Efter næsten fem år med en ihærdig politisk indsats er mange af disse konkrete mål nået. Vi har i dag et helt andet samfund end det, vi overtog ledelsen af i 1993.

Vi har arbejdet sammen med ganske mange politiske partier her i Folketinget på skift. I denne sidste valgperiode har vi således gennemført finansloven med i alt fire kombinationer af finanslovsaftaler. Der er vist overhovedet kun én ubrugt kombination tilbage, og den er så urealistisk, at det da er godt, at der er et valg inden næste finanslov.

Den indsats, der har været øvet i forhold til gennemførelse af finanslovene, har vist, at rege-

ringen har evnet at samarbejde, og at den har haft en udpræget vilje til at samarbejde bredt i Folketinget.

På baggrund af gårsdagens debat er der grund til at trække et par overordnede emner frem.

Det ene er diskussionen om arbejdsmarkedet, som bølgede frem og tilbage i går, bl.a. inspireret af, at man fra Venstre og De Konservatives side har stillet nogle meget voldsomme, men ikke særlig specificerede ændringsforslag, som viser, at der er meget stor forskel på den måde, man vil gribe arbejdsmarkedets udvikling an på fra den ene og den anden side af det politiske spektrum.

Vi har taget en hård tørn med at give arbejdsmarkedet muligheder for at løse sin opgave med hensyn til uddannelse og inspiration af arbejdskraften. Vi kom til i 1993, hvor der var rekordarbejdsløshed i Danmark. Siden har vi lavet reformer og regelændringer i en strøm, som til tider har taget pusten fra de mennesker, der har skullet omsætte vore beslutninger til en aktiv arbejdsmarkedspolitik i hverdagen.

I takt med at der igen blev efterspørgsel efter arbejdskraft, blev den ledige arbejdskraft uddannet og aktiveret. Også den arbejdskraft, der var i beskæftigelse, fik gode muligheder for at blive videreuddannet. Samlet set har resultatet været overordentlig fornuftigt, og vi har endnu undgået flaskehalse, selv om ledigheden er faldet endog særdeles kraftigt.

På den baggrund er det nødvendigt at gøre nogle bemærkninger til Venstre og De Konservative, for når man som Venstre og De Konservative slynger om sig med spareforslag på 7-8 mia. kr. lige netop på disse områder, arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedssuddannelserne, så virker det utroværdigt.

Vi har jo sammen aftalt at øge tempoet i arbejdsmarkedspolitikken i takt med udviklingen. Derfor undrer det os, at Venstre og De Konservative nu mener, at man skal lave nogle voldsomme, ødelæggende ryk, som ikke er i takt med udviklingen.

Vi i Socialdemokratiet vil meget gerne have, at alle ledige kommer i arbejde igen, men vi vil ikke torpedere de forløb, hvor vi opkvalificerer ledige til at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Derfor vore mange spørgsmål i går til Venstres og De Konservatives ordførere. De ville ikke svare klart, eller også kunne de ikke, de veg i hvert fald uden om.